

LBRIS

We know
books

Adele Parks

INVITATIA

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ADELE PARKS

I Invited Her In

© Adele Parks 2018

Publicată pentru prima dată în limba engleză de HarperCollins Publishers Ltd,
cu titlul *I Invited Her In*
Toate drepturile rezervate

Invitația

© RAO Distribuție, 2020

Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză

Andra-Elena Agafitei prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-632-3

PROLOG

Să te trezești mamă singură pentru prima dată e ca și cum tocmai te-ar arunca cineva dintr-o mașină, care circulă cu viteză mare pe o autostradă. Portiera se deschide, simți un vânt aprig și rece, o îmbrâncitură puternică și iată-te cu fața-n jos pe asfalt, în mijlocul benzii a doua. Te ridici în patru labe, te agăți de copilul tău. Amândoi sunteți într-un pericol groaznic.

Chestia este că n-ai timp să fii indignată că tocmai ai fost împinsă din mașină, o mașină despre care ai presupus că urma să te ducă, confortabil și cu atenție, în călătoria vieții tale, către o destinație nespecificată, dar cu siguranță minunată. Spre un viitor care includea un cămin frumos și implicarea tatălui..., dar n-ai timp de stat pe gânduri. Ești prea ocupată să te ferești de mașinile care tot vin.

Mașinile merg cu viteză, șuieră, zbârâie, claxonează, și tu le ocolești, te ascunzi, fugi și te dai la o parte. Un Fiat mic trece pe lângă tine, iar șoferul coboară geamul din dreptul lui ca să-ți strige: „Copiii care cresc fără tată au riscuri mai mari să nu se descurce la școală!“ N-ai o sferă de cristal care să-ți arate ziua în care o să-și ridice diploma de absolvent al facultății, așa că intri în panică. Apoi, trece un sedan mare de familie (ceea ce e practic insultător, pentru că e un sedan mare de familie). Părinții se apleacă peste geamuri și strigă la unison: „Copiii care cresc fără tată au șanse mai mari să ajungă șomeri, fără adăpost sau închiși, știi?“ Îți săruți copilașul

pe creștet și-i promiți că n-ai să permiți să se întâmple așa ceva. Mașinile trec în viteză unele după celelalte. Oamenii îți strigă despre un nou raport de-al guvernului care afirmă că odraslele din familii monoparentale sunt mai expuse riscului de a fi sărace, a avea o sănătate precară și depresie. Alți șoferi adaugă și că sunt mai predispuși să fugă de acasă, să bea și să fumeze peste măsură. Apoi, în cele din urmă, un camion de mare tonaj încearcă să te strivească. Un burtoș îngâmfat în maiou și plin de tatuaje claxonează și strigă: „Copiii crescuți de un singur părinte au mai multe șanse să fie abuzați sexual și fizic, să consume droguri, să comită infracțiuni, să aibă relații sexuale timpurii și, în final, să devină chiar ei părinți adolescenți! Tărfă proastă!“

Probabil că stâlpul ăsta al societății (care trage vânturi în cabina șoferului) a citit totul într-un tabloid când s-a oprit într-o parcare (imediat după ce s-a masturbat), așa că acum este expert. Toată lumea este. Îi acoperi urechile bebelușului tău. Nu vrei să audă așa ceva.

Bineînțeles, trebuie să spună „părinte singur“, dar de vreme ce mamele reprezintă nouăzeci la sută dintre familiile monoparentale, este clar pe cine se aruncă vina. Nu pe tatăl absent, pentru că ar fi prea logic, ci mai degrabă pe cea care duce singură lupta.

Asta chiar îmi face sângele să fiarbă în vene, la naiba! Scuze pentru limbaj, dar știi, uneori, niciun alt cuvânt nu e mai potrivit.

Parcă toți îți vor capul. Nimeni nu spune că ești o războinică, o curajoasă, o sfântă în toată regula. Nu-și dau seama că bebelușii, copilașii ăștia, sunt niște miracole – niște mici soldăței!

Totuși, n-ai timp să stai pe gânduri. Țopăi, sari, ocolești și fugi pentru că viața ta depinde de asta. Încordată, te agăți strâns de copilul tău. Dacă trebuie, ești gata să te-ntinzi în fața uneia dintre mașini pentru el, dar știi că n-ar avea sens să te sacrifici. Ceea ce trebuie să faci cu adevărat este să rămâi în viață și să ai grijă de el, indiferent ce-ți iese în cale.

Pur și simplu trebuie să ai grijă de copilul tău.

1

Melanie

LUNI, 19 FEBRUARIE

În timp ce fetele se spală pe dinți, încep să aranjez vesela în mașina de spălat vase. Este prea plină ca să mai încapă și bolurile de la micul dejun, ar fi trebuit să le spăl aseară. Acum nu mai pot să fac nimic în această privință, așa că le termin pachetele cu mâncare pentru prânz și, apoi, arunc o privire la telefon. Aștept un e-mail de la directorul meu zonal despre rezultatele unor interviuri pe care le-am organizat săptămâna trecută. Lucrez într-un magazin exclusivist de modă pe care-l știe toată lumea. În fiecare oraș e câte unul. Filiala noastră trebuie să angajeze un alt asistent de vânzări, iar eu, în calitate de asistentă a directorului, am fost rugată să particip la interviuri. Zeci de oameni și-au trimis CV-urile; am interviuat șase. Am o preferată și-i țin pumnii ca să fie aleasă. Din păcate, nu eu am ultimul cuvânt de spus.

Mă uit la nenumăratele oferte de sisteme de protecție a casei sau de pastile care-mi promit un păr mai gros și mai des, ori un penis mai mare și mai vânjos, și caut numele șefului meu. Deodată, zăresc un alt nume, ABIGAIL CURTIZ, și mă opresc imediat. Îmi sare în ochi. Abigail Curtiz. Prima dată cred că este, cel mai probabil, un mod inteligent de răspândire a unui virus; numele este o coincidență, unul

ales pur și simplu din senin de o persoană îndeajuns de stupidă și totuși suficient de inteligentă, încât să facă un efort și să trimită e-mailuri nedorite ca să viruseze dispozitivele altor oameni. Dar Curtiz cu „z”? Ezit înainte să-l deschid, pentru că e posibil să-mi cauzeze doar probleme. Cu toate astea, titlul e-mailului, „A trecut prea mult timp”, pare destul de real, de posibil. *Chiar* a trecut mult timp. Nu mă pot abține. Îl deschid. Inima îmi bate cu putere.

Ca de obicei, citesc totul pe fugă. Am trei copii și un loc de muncă, sunt mereu grăbită, dar sunt atentă când citesc e-mailul ăsta.

– Nu! zic tare și pe nerăsuflăte.

– Vești proaste? mă-ntreabă Ben îngrijorat, din bucătărie, unde caută ceva.

Probabil telefonul lui. Niciodată nu știe unde își lasă telefonul și cheile de la mașină.

– Nu, nu. Nu neapărat. Tocmai am primit un e-mail de la o veche prietenă de-a mea. Divorțează.

– Trist. Cine?

– Abigail Curtiz. Abi.

Mi se pare ciudat să-i rostesc numele. Înainte îl spuneam foarte des și cu o deosebită plăcere. Și, apoi, n-am mai făcut-o. Nu i-am mai vorbit și nu m-am mai gândit la ea. Am fost nevoită s-o fac.

Ben pare mirat. E unul dintre soții buni și încearcă să fie atent când vorbesc despre prietenele mele, dar nu-și aduce aminte să-i fi povestit despre vreo Abigail. Nu mă surprinde. Nu i-am menționat numele niciodată.

– Am fost împreună la facultate, îi explic eu cu grijă.

– A, da?

Întinde mâna după farfuria cu pâine prăjită, răcită acum, din mijlocul mesei din bucătărie și ia o felie. Mușcă și, încă mestecând, mă sărută pe frunte.

– Ei bine, poți să-mi povestești mai târziu despre ea. Da? spune îndreptându-se spre ușă. Liam, dacă vrei să te duc cu mașina până

în stația de autobuz, trebuie să cobori în cinci minute! strigă din dreptul scării.

Eu zâmbesc, amuzată de efortul pe care-l face, fără tragere de inimă, să pară un partizan nemilos al disciplinei, hotărât să respecte un anumit orar. Masca asta-i cade cu totul când se întoarce în bucătărie și mă-ntreabă:

– Liam a luat micul dejun, nu-i așa? Nu-mi place să-l știu plecat cu stomacul gol. Dacă e nevoie, aștept.

Ascultăm zgomotul ușor al pașilor pe scări și Liam intră agale în bucătărie, exact la timp. M-a întrecut în înălțime acum patru ani, când avea doar treisprezece, deci n-ar trebui să fie o surpriză că e mai înalt decât mine, dar este. Fizicul lui mă surprinde de fiecare dată când îl văd. Este masiv și se străduiește să meargă la sală și să facă mușchi. Este mai mare decât majoritatea băieților de vârsta lui. Mă-ntreb unde a dispărut băiețelul meu. Se mai ascunde pe undeva, în el? Acum, Liam e mai înalt și decât Ben. Imogen, care are opt ani, și Lily, de doar șase, sunt încă micuțe. Aleargă cât le țin picioarele, sar și plutesc prin aer. Abia simt când una din ele îmi sare pe genunchi.

Acum trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să-i fur o îmbrățișare lui Liam. În plus, trebuie să-mi dau seama când se cuvine și e acceptabil să fac așa ceva. Încerc să nimeresc momentul, pentru că este prea dureros să văd că se ferește de afecțiunea mea, lucru pe care-l face uneori. Nu mai este un copilăș. Trebuie să-i respect limitele și intimitatea; mereu sunt atentă la asta, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc cu dor la băiețelul pe care puteam să-l sufoc cu sărutări ori de câte ori îmi doream. Acum, aștept îmbrățișările rare, dar prelungi ale lui Liam, mulțumindu-mă de cele mai multe ori să batem palma. Astăzi pare obosit. Îmi imaginez că azi-noapte a stat treaz mai mult decât se cuvenea, uitându-se la videoclipuri pe YouTube sau jucându-se. Când e ascultător, e adeseori mai deschis la grija și atenția primită. Profit și-i ciufulesc părul. Ba chiar îi dau un pupic pe obraz. El ia două felii de pâine prăjită de pe farfuria pe care i-o

întind și mai că înfulecă una cu totul, fără să-i pese că este rece, acordându-și o clipă să întindă niște gem pe cealaltă. Dintotdeauna i-au plăcut dulciurile.

– Mulțumesc, mamă, ești cea mai grozavă!

Nu stric momentul, spunându-i să nu vorbească cu gura plină; nu pot să-i reamintesc la infinit.

– Ce aștepți? Sunt gata! îi spune vesel tatălui său, întorcându-se către el.

Amândoi ies pe ușă și urcă în mașină înainte să apuc să-l întreb dacă și-a luat echipamentul de fotbal, dacă în seara asta vine singur acasă după antrenament sau speră să-l aducă cineva cu mașina, ori dacă are bani pentru automat. Probabil că e un lucru bun. Faptul că mă agit atât de mult chiar îl enervează. De obicei, în fiecare dimineață încerc să mă limitez doar la una dintre întrebările de genul ăsta. Totuși, fetele sunt încă destul de mici, încât să aibă nevoie să le săcâi și să le reamintesc diverse lucruri, să se aștepte la asta și chiar să accepte situația. Mă uit la ceasul din bucătărie și constat cu surprindere că timpul a trecut.

– Fetelor, trebuie să coborâți repede! le strig de la parter, după ce-mi termin de băut ceaiul.

Ca de obicei, Imogen reacționează imediat, iar eu o aud coborând scările în grabă și începând să strige „Unde-i peria mea? Mi-ai văzut penarul cu zâna florilor? Cine mi-a mutat cartea din care citeam? Am lăsat-o aici aseară“. Este foarte serioasă în privința școlii și nu suportă gândul de a întârzia.

Pe Lily îmi este mai greu s-o conving să se miște mai repede. Și-a însușit o parte dintre expresiile pe care le folosesc Liam și prietenii lui, din fericire, încă niciuna groznică, dar de multe ori le spune fraților ei mai mari să fie „calmi“, ea fiind într-adevăr întruchiparea calmului.

Le las pe fete la școală cu trei minute înainte să se sune de intrare. Mi se pare un bonus, dar, sincer, nu mă deranjează dacă întârzie câteva minute. Îmi dau silința să respect un orar doar

pentru că știu că, altfel, Imogen se stresează și începe s-o facă pe șefa. Știu foarte bine că e datoria noastră ca părinți să ne învățăm copiii să fie responsabili și conștienți de valoarea pe care o are timpul celorlalți oameni, dar oare chiar s-ar cutremura lumea dacă ar rata începutul adunării?

Nu întotdeauna am fost atât de relaxată. Cu Liam, eram fascistă când venea vorba despre respectarea unui program, dar și în privința multor altor lucruri. Îmi plăcea să termine de mâncat tot din farfurie și insistam ca o nebună să spună „te rog“ și „mulțumesc“ și să trimită scrisori de mulțumire când primea cadouri. Ei bine, nu chiar scrisori, pentru că mă refer la perioada în care nu știa să scrie. Îl obligam să deseneze imagini prin care să-și exprime recunoștința pentru darurile primite. Pantofii îi străluceau mereu, părul îi era pieptănat și, indiscutabil, avea trusa și echipamentul care-i trebuiau. Nu voiam să fie judecat și să se ajungă la concluzia că-i lipseau diverse. Totul e diferit când ești o mamă singură, ca perioada în care l-am crescut pe Liam. Pe Ben l-am cunoscut când Liam avea aproape șase ani. Căsnicia cu Ben îmi oferă o încredere care-mi permite să cred că pot să întârzii două minute când las copiii la școală, fără să-și dea careva ochii peste cap sau să țâțâie de nervi. Nu m-am bucurat de același lux cât Liam a fost mic.

Brusc, mă gândesc la e-mailul lui Abigail Curtiz și mă simt copleșită de sentimente contradictorii.

Când îți crești copilul de una singură, te confrunți cu multe lucruri dure. Efortul emoțional, fizic și financiar de a fi singura responsabilă pentru absolut tot, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte, se resimte. Și singurătatea? Singurătatea brutală, zdrobitoare și tipătoare? Ei bine, este îngrozitoare. Ca și epuizarea nemiloasă care-ți obosește oasele și-ți șterge gândurile. Uneori, când îl țineam în brațe, mă dureau mâinile, spatele sau picioarele. Alteori, eram atât de obosită, că nu mai știam ce mă durea, simțeam doar durerea. Însă am trăit și momente liniștite, când nu m-am simțit

judecată, singură sau responsabilă. Au fost momente în care am simțit bunătața altora. Și clipele alea sunt inimaginabil de importante și de neuitat. Îmi sunt întipărite în minte și-n suflet. Toate.

Abigail Curtiz e una dintre persoanele datorită cărora am trăit asemenea momente.

Când i-am zis lui Abi că sunt însărcinată, evident c-a făcut ochii mari și s-a îngrijorat. A fost șocată. Da, recunosc, toată drama a cam agitat-o. Nu era vina ei, aveam doar nouăsprezece ani, iar *eu* nu am știut cum să reacționez corespunzător, așadar cum aș fi putut să mă aștept ca ea să știe? Amândouă eram un pic năucite.

– În câte luni ești? m-a întrebat Abi.

– Cred că aproape două. Mai târziu am descoperit că, oficial, eram însărcinată în zece săptămâni, conform teoriei care spune că vârsta sarcinii trebuie „calculată din prima zi a ultimei menstruații”, dar toate calculele astea nu prea m-au convins, pentru că eu știam exact ziua în care o concepușem. Într-o miercuri, în prima săptămână din primul trimestru al celui de-al doilea an de facultate. Prostește, făcusem sex neprotejat chiar în mijlocul menstruației. Asta, în combinație cu tinerețea mea, a însemnat că o singură greșeală a fost de ajuns. Și chiar și acum, după o viață întregă, simt nevoia să spun că nu a fost ca și când aveam obiceiul de a face asta. De când mă știu, doar o singură dată am făcut sex neprotejat, ca o iresponsabilă.

– Atunci mai ai timp. Ai putea avorta, a spus simplu Abigail.

Nu se ferea de acest cuvânt. Eram tinere. Puterea, vulnerabilitatea și complexitatea sexualității noastre erau embrionare, dar drepăturile feministe ocupau primul loc în mintea noastră. Trupul meu, alegerea mea, dreptul meu. Ca femeie tânără și independentă, nu trebuia să suport consecințele o viață întregă din cauza unei greșeli de-o noapte. În primul an, avusesem o colegă de curs care se speriasse groaznic, iar eu îi explicasem amănunțit dreptul ei de a alege și-i spuseseam verde-n față că mai degrabă întreprușea sarcina, decât

studiile. Fata fusese de acord, ca și Abi și cam toată lumea care era la curent cu problema. Totuși, nu fusese însărcinată. Așa că... Ei bine, știi, nu te costă nimic să vorbești, nu? Acum este directorul financiar al uneia dintre cele mai mari corporații internaționale de bunuri de consum cu rulaj rapid. Cu câțiva ani în urmă, am văzut-o pe Facebook. DF al unei CBCRR. Am căutat acronimele pe Google. Mi-a acceptat cererea de prietenie, draguț din partea ei, dar postează rareori. Presupun că este prea ocupată. Oricum, deviez de la subiect.

Mi-aduc aminte că m-am uitat în ochii lui Abi și că i-am spus:

– Nu. Nu pot să fac avort.

– Ai de gând să păstrezi sarcina? m-a întrebat cu ochi mari și fără să clipească.

– Da.

Era singurul lucru în privința căruia eram sigură. Îl iubeam deja. Mă luase prin surprindere, dar asta era realitatea.

– Și ai să dai copilul spre adopție sau ai să-l păstrezi?

– Am să-l păstrez.

Amândouă am cam fost nevoite să ne înăbușim un chicotit, pentru că era imposibil să nu ne gândim la Madonna. Piesa aia¹ a apărut când aveam vreo cinci ani, dar a fost suficient de emblematică, încât să fie cântată cu inocență de-a lungul copilăriei noastre. Melodia a plutit jenant în aer. Abia după câțiva ani am realizat ironia situației: practic, imnul tinereții mele prezisese exact ce avea să se întâmple.

– Bine, atunci, ai să-ți păstrezi copilul, a fost replica ei.

Abigail mi-a acceptat imediat decizia de a-mi păstra copilul și asta a fost o dovadă de bunătațe inimaginabil de importantă și de neuitat.

Nu a căutat să-mi demonstreze că existau căi mai ușoare și că aveam de ales, așa cum au făcut mulți dintre prietenii mei după aceea. Și nici nu mi-a sugerat că aș putea să am noroc și să-l pierd, așa cum a bolborosit mai târziu un coleg de la lucrarea practică de

¹ *Papa Don't Preach*, cântec lansat de Madonna în anul 1986, printre versurile căruia se numără și „I'm keeping my baby” (Îmi păstrez copilul). (n. tr.)

seminar. Știu că s-a purtat ca un ticălos, pentru că, înainte să rămân însărcinată, se dăduse stângaci la mine o dată într-o seară, în barul studentesc. Eu nu-l încurajasem. Presupun că nu știa ce să creadă despre sarcina mea, oscilând între „Ha, așa-i trebuie târfei!“ și „Așadar, face sex. De ce nu cu mine?“ Vă spun, se vorbește mult despre mânia unei femei disprețuite, dar și bărbații pot să fie destul de răzbunători. Oricum, să revin la Abi: nu s-a înfuriat că eram romantică și obtuză, așa cum a reacționat îndrumătoarea mea, foarte frustrată când i-am mărturisit în cele din urmă, și nici nu a plâns o lună, așa cum a făcut mama, lucru care a fost, știți voi, îngrozitor.

A pregătit ceaiul pentru amândouă și chiar s-a întors în camera ei ca să caute un pachet de biscuiți Hobnob, pe care-i păstra doar pentru ocazii speciale. Eram la al treilea pachet (mâncam deja pentru doi) înainte să mă întreb:

– Așadar, cine este tatăl?

A fost ciudat.

– Prefer să nu spun, am mormăit eu.

– E chiar așa de urât? a comentat ea cu un zâmbet.

Mi-am dorit din nou să-mi înabuș un chicotit, știam că nu se cuvenea să râd. Adică, eram *însărcinată!* Dar, pe de altă parte, aveam nouăsprezece ani, iar Abi era amuzantă.

– Nici măcar nu știam că faci sex cu cineva, a adăugat ea apoi.

– N-am simțit nevoia să anunț public.

Abigail a izbucnit într-o repriză de chicoteli isterice.

– Faza e că exact asta ai făcut!

– Presupun că da, am zis și-am râs cu poftă, probabil din cauza hormonilor.

– Curând, ai să porți o pancartă uriașă pe care scrie „Am o viață sexuală“.

– Și sunt neglijentă, am adăugat eu.

Nici nu mai puteam să respirăm de tare ce râdeam.

– Și, în plus, cam ușuratică, pentru că nu știi sigur cine e tatăl.

În joacă, i-am dat una peste braț.

– Ba știu!

– Bineînțeles că știi, dar, dacă nu le zici oamenilor cine este, asta au să spună.

Nu a spus-o cu răutate, era doar o observație.

– Chiar dacă le spun cine este tatăl, tot au să mă facă ușuratică.

Brusc, era cel mai amuzant lucru din lume. Râdeam de ne cocogam, ceea ce era ciudat de vreme ce-mi petrecusem aproape toată adolescența evitând cu grijă misoginismul și să fiu etichetată drept ușuratică sau frigidă și chiar reușisem să păstrez un oarecare echilibru. Până atunci. Nu era chiar foarte amuzant. Probabil că râdeam de teamă.

Dormitoarele din apartamentul nostru studentesc erau miciute. Când stăteam de vorbă, de obicei ne așezam pe paturile înguste de o singură persoană, pentru că singura alternativă era un scaun cu spătar tare, pe care-l asociazam cu tocitul noaptea târziu la birou. Încăperea care trebuia să fie o cameră comună fusese transformată într-un alt dormitor, ca să putem împărți chiria în șase, și nu în cinci. Ne-am prăbușit din nou pe pat, întinzându-ne ca să scăpăm de crampele cauzate de atâta râs și de burțile pline de biscuiți și, în cazul meu, de un copil. M-am uitat la cea mai bună prietenă a mea și am simțit o iubire pură. Eram în al doilea an de facultate, mi se părea că ne cunoșteam de-o viață întreagă. Prietenii din facultate sunt mai intense decât oricare altele. Trăiești, studiezi și te distrezi împreună cu prietenii, fără influența omniscientă și omniprezentă a părinților. Prietenii din facultate sunt o combinație între prieteni și familie.

Abi și cu mine ne-am cunoscut la barul asociației studentești, chiar în prima seară la Universitatea din Birmingham. Deși nu m-aș descrie ca fiind sufletul petrecerilor, nu eram nici deosebit de timidă, reușisem deja să încep o conversație cu câțiva studenți la geologie și, cu toate că nu era cel mai captivant dialog al tuturor timpurilor, mă descurcam. Apoi Abigail a apărut din senin lângă mine. Înaltă, zveltă